

mig for uberettiget til at gjøre det ligeoverfor Lovens bestemte og ved Høiesteretsdom bekræftede Bestemmelser, og naar der er Spørgsmaal om, hvad der har været Praxis i Indenrigsministeriet, er det mig sagt, at der skal foreligge, som den ærede sidste Rater udtalte, fra tidligere Tid et Par Afgjørelser, der menes at tyde paa, at Ministeriet har anset sig for idetmindste at være i nogle Tilfælde bemyndiget til at meddele Bevilling til Dyrlegepraxis, men det har ikke været mig muligt at komme tilbunds i, hvad de egentlig have gaaet ud paa; om det har været for enkelte Sygdomme eller for Sygdomme i Almindelighed, kan jeg ikke sige, men jeg kan bestemt udtale, at i min Tid og en Række Aar forud — der er nævnt mig de sidste 10 Aar — er man bestemt gaaet ud fra den Forudsætning, at man ikke var berettiget til at meddele Bevilling til Udvøvelse af Dyrlegepraxis i saadanne Tilfælde som det her foreliggende, hvor Paagjældende ikke har taget Examen og altsaa ikke har faaet nogen offentlig Autorisation. I Medfør deraf vil jeg, selv om Sagen bliver henvist til Indenrigsministeren, naturligvis ikke kunne meddele den Paagjældende en saadan Bevilling. Et andet Spørgsmaal er det jo, om der kan være Anledning til en Revision af vor Veterinærlovgivning; derom er der jo talt tidligere og udtalt Formening om, at ogsaa paa andre Punkter end her kunde Loven trænge til en saadan. Det skal blive taget under Overveielse, men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at hvad et Ministerium formaa i den Henseende er begrændset; der er Lovarbejder, der paatrænge sig, forekommer det mig, med større Nødvendighed end netop dette Spørgsmaal, som deriverer sig, har sit Udspring fra et enkelt Tilfælde. Jeg kan altsaa ikke udtale mig bestemt om, naar det vil være Regjeringen muligt at tage denne Sag under Overveielse; dertil er der jo forøvrigt heller ikke i Diebladet for mig nogen særlig Anledning. Jeg skal saaledes ikke modsætte mig, at Sagen henvises til Indenrigsministeriet, men idet jeg allerede her skal udtale, at jeg, som sagt, ikke kan gaa ind paa, at den attraaede Bevilling meddeles den paagjældende Andrager, skal jeg tilføie, at jeg ikke vil kunne give noget bestemt Løfte, og efter Omstændighederne heller ikke finder mig foranlediget til at give noget bestemt Løfte med Hensyn til det sidste Spørgsmaal om en Revision af Lovgivningen.

Hvad det andet Indstillingspunkt angaar, nemlig Andragendet om saa snart som muligt at skaffe ophævet Udsørelsesforbudet, der jo tynger haardt paa mange Næringsdrivende her paa Sjælland, skal jeg sige, at den Sag naturligvis er og har været Gjenstand for min omhyggelige Overveielse. Det er mig fuldt bekendt, hvilke Løb der ere lidte, og hvilke store Løb, der true med at skulle falde paa de Folk, som have et stort

Antal overfedebe Kreaturer staaende paa Stald, som de ikke vide, hvad de skulle gjøre med. Jeg har altsaa tænkt paa, hvorledes det skulde være muligt at kunne ophæve dette Udsørelsesforbud. Jeg har ved en anden Sags Behandling for nogle Dage siden meddelt, at der var indledet en Forhandling med den engelske Regjering angaaende denne Sag. Resultatet er imidlertid endnu ikke kommet; slige Forhandlinger træffe sundom lidt længere ud, end man havde ventet det. Det er navnlig Tilfældet med denne Sag; men mine Bestræbelser og mine ivrige Bestræbelser gaa ud paa at kunne være istand til snarest og ialtfald i Begyndelsen af Juli Maaned at kunne hæve Forbudet. Noget Bestemt kan jeg ikke sige; men jeg skal ikke tabe denne Side af Sagen af Sie, og jeg skal gjøre derfor, hvad jeg kan. En Ting skal jeg dog paa Forhaand sige — og deri haaber jeg at have fuldt Medhold fra det ærede Thing —, det er nemlig den, at jeg ikke kan og ikke bør gjøre Noget, som enten udsætter Landet for ny Smitte eller kunde virke skadelig paa den begunstige Stilling, som vi med Hensyn til Forsendelsen af vore Kreaturer have i England. Det er et Spørgsmaal af den Vigtighed, at det maa staa forud for alt det Andet. Jeg skal gjøre, hvad jeg kan; men det er Altsammen begrændset ved, at jeg ikke tør udsætte Landet for nogen Fare i de to nævnte Retninger.

Larsen: Den høitærede Indenrigsminister gjør mig nogen Uret, naar han lader mig sige, at Dyrlegelovgivningen fremdeles befinder sig i Mørke. Jeg sagde kun, at den havde befundet sig i Mørke i adskillige Menneskealder, og at det gamle danske Rancelli og høitærede Indenrigsministerium havde havt urimelig svært med at faae Nede i Lovgivningen; men Mørket forsvandt den 1ste September 1880 med Høiesteretsdommen, og efter denne Dom have vi tre Klasser af Dyrleger. De to første Klasser vare imidlertid ikke, som den høitærede Minister sagde, Dyrleger med eller uden jus practicandi; det var ikke min Inddeling; men vi have to forskjellige Slags examinerede Dyrleger, nogle, der ere autoriserede, og som have Ret til at behandle ogsaa smitsomme Sygdomme, naar de gaa ind under den Protokol, som Loven af 1857 siger, at de skulle have, og andre, som ere examinerede Dyrleger, men som ikke ere autoriserede, ikke have Protokollen og ikke kunne behandle smitsomme Sygdomme. Naar man tager disse tre Klasser og undersøger, hvorledes Omraadet er for hver Klasse, tror jeg, at vi ere inde paa et Territorium, der nok undertiden kan blive noget dunkelt, saa dunkelt, at jeg ikke vil undre mig, om Indenrigsministeriet ogsaa undertiden kommer i noget Vilderebe, naar det skal besvare forskjellige Benvendelser om Dyrlegelovgivningens Indhold.